

הנשרפין פרק תשיעי סנהדרין

פב.

עין משפט נר מצוה

סג א מיי פ"ב מהל'
אסורי זבאה הל"ו
סמג לאוין קרי טושיע
הר"ע סימן טו סעיף ב:
סד ב ג מיי שם טור שריע
שם:
סה ד מיי שם הלכה ב
סמג שם טור שריע
סז סעיף א:
סח ה ו מיי שם הלכה ה
סמג שם טור שריע
סח"ט סימן תכה סעיף ד
כהנה:
סז ד מיי פ"ה מהלכות
ת"ת הלכה ג סמג
עשין ז טור שריע י"ד סימן
רמב"ם סעיף יא:

תורה אור השלם

1. בגדה יהודה ותועבה
נעשתה בישראל
ובירושלם כי חלל יהודה
קדש יי אשר אהב וקבל
בת אל נבר.
2. אכן בגדה אשה
מרה"ב בן בגדהים ב בית
ישראל נאם יי:
3. ואת זכר לא תשכב
משכבי אשה תועבה
הוא: ויקרא יא כב
4. לא תהיה קדושה
מבנות ישראל ולא יהיה
קדש מבני ישראל:
דברים כג יח
5. יברת יי לאיש אשר
יעשה ער ונעה מאהלי
יעקב ומגיש מנחה ליי
צבאות: מלאכי ב יב
6. קבורת חמור יקבר
סחוב והשלק מהלכה
לשערי ירושלם:
ירמיהו כב ט
7. ויאמר משה אל שפטי
ישראל להרגו איש אגשיו
הצבאים לבעל פעור:
במדבר כה ה
8. והנה איש מבני
ישראל בא ויקרב אל
אחיו את המדנית לעיני
בגדו: במדבר כה ז
9. וירא פינחס בן אלעזר
בן אהרן הבדו ויקם
מתוך העדה ויקח רמח
בדבר כה ז
10. אין חקמה ואין
תבונה ואין עצה לגדל
משלי כא ל

נשג"ז. וזנה אס הוא כהן: **ואידך** נשייהו לא מפקרי.
ולא מחייבי משום וזנה הקשה ה"ר משה מפונטווי"א
מהא דאמר פרק הצא על יבמתו (יבמות סא. ושם) אין וזנה אלא גירות
ומשומרתת וכ"כ (כותית) ו"ל דכיון דתמידי וזנה לא יקח לא מחייבי
משום וזנה אלא אס כי יש בה ליקוחין אכל

כגון גירות דתפסי קידושי אכל
כותית לא ועוד משמע קדוש דלאירי
זההיא דשריא לישראל ואסירה לכהן
לאפוקי כותית דאסורה לתרווייהו
ומיהו קשה דצפרק כל האסורין
(תמורה טז: ושם) קאמר רבא צכין
הצא על כותית לוקח עליה משום
וזנה מדאורייתא ודומק הוא לאוקמי
שמעתא דהכא כחזי ועוד קשה דרבי
עשרה יומסין (קדושין דף עמ.) פליגי רבי
יהודה ורבי יוסי ור"ש בגיורת לכהן
ואפי' לרבי שמעון לא שרי אלא
צנתגרייה פתוחה מצת שלש שטרעו
צמוליה בישראל אכל כותית לא ונראה
לפרש דהך שמעתא צמסומרתת שלא
נצעלה ואפילו אינה משומרתת לא לקי
מדאורייתא מספיקא אכל ודאי צעולה
לוקח מדאורייתא כרצא צמסומרתת
והיא דקדושין אע"ג דמדאורייתא
אסורה לאו משום וזנה מיתסרה אלא
גזירת הכתוב וכן משמע צירושלמי
פרק צמרת דקדושין דא"ר יעקב
צר ארזי צסס רבי יהושע צן לוי
מעשה צמספתח צדרוס שהיו קורין
עליה ערעור ושלח רבי את ר' רומנוס
לצדוקה ומנא צנתגרייה וקנתה פתוחה
מצת ג' שנים ויוס אחד והכשירה
רבי לכהונה רצ השועיא אמר כרבי
שמעון הכשירה א"ר זעירא דרבי
הכל הוא דא"ר זעירא צסס רב אלא
צר אחיה ר' יודן מנוו זה צסס רב
ר' אבהו צסס ר' יוחנן ואל צגרת
כשר שהיא צלא מעשה וצל מצת
עשה והוא אשה צצמוליה יקח ולא
צוגרת כל לא מעשה הצא מצת
עשה עשה הוא ודכותיה כי אס
צמולה מעמיו ולא גירות כל לא
מעשה הצא מכלל עשה עשה משמע
המתס צדיא דליכא מלקות והוצרכו
חכמים לגזור כדי לחייבו מלקות
ומיהו סוגיא דיקן שמעט דעודצא
דירושל' משום וזנה דמיימית לה צפי'
הצא על יבמתו (יבמות ט) ובעי למפשט מיינה
דהלכה כר"ש ודסי שאני התס הואיל
ואינסב אינסב דהא רב ורבי יוחנן
דאמרי צוגרת ומוכות ען לא ישא ואס
נשא נשוי ומסיק צשלמא התס סופה
להיות צעולה תתחיי הכא סופה להיות
וזנה תתחיי וז"ל וזנה לאו דווקא:

היוצק
פנחס נהרג עליו נהפך זמרי והרגו לפנחס אין נהרג עליו שהרי רודף הוא
'ויאמר משה אל שופטי ישראל וגו' הלך שבטו של שמעון אצל זמרי
בן סלוא אמרו לו הן דנין דיני נפשות ואתה יושב ושותק מה עשה עמד
וקיבץ כ"ד אלף מישראל והלך אצל כובי אמר לה השמיעי לי אמרה לו
בת מלך אני וכן צוה לי אבי לא תשמעי אלא לגדול שבהם אמר לה אף הוא
נשיא שבט הוא ולא עוד אלא שהוא גדול ממנו שהוא שני לבטן והוא שלישי
לבטן תפשה בכלוריתה והביאה אצל משה אמר לו בן עמרם זו אסורה או
מותרת ואם תאמר אסורה בת יתרו מי התירה לך נתעלמה ממנו הלכה געו
כולם בבכיה והיינו דכתיב (יהומה בוכים פתח אהל מועד וכתבי וירא פנחס בן אלעזר מה ראה אמר רב (ראה
מעשה ונזכר הלכה אמר לו אחי אבי אבא לא כך לימדתי ברדתך מהר סיני (הבועל את כותית קנאין
פוגעין בו אמר לו (קריינא דאיגרתא איהו ליהוי פרוונקא ושמואל אמר ראה (שאין (חכמה ואין תבונה ואין
עצה נגד ה' (כל מקום שיש חילול השם אין חולקין כבוד לרב ר' יצחק אמר ר"א ראה שבא מלאך והשחית בעם
ויקם מתוך העדה ויקח רומח בידו מיכן שאין נכנסין בכלי זיין לבית המדרש שלף שגנה והניחה באונקלו והיה
נשען

לא פגעו צו קנאין מהו. מה עונש צדצר: **אנשייה רצ לגמריה.** שכן
מה שגמר מרצו צדצר זה ולא ידע להשיבו: **וכן הוא אומר ואס וצר**
וגו' סיפיה דקרא תועבה היא: וזנה. מופקרת ואפי' ישראלית:
קדש. מפקיר קדושתו והולך לרדוף וזנות. קדשה ממללת קדושתה
וכן קדש מחלל קדושתו: **כחוצ על**
גלגלתו של יהויקים. משום ר' חייא
צר אצויה נקט לה: **ואס ועוד אחרת**
נקמה נעשית זה צצר ועוד אחרת
מעשה זה: **וקינו דר' פרידא.** הוא
ר' חייא צר אצויה והכי אמרי' צחלקי:
נכוג. צלצלה ויאלה מקצורתה:
קצורת חמור. מושלך צרחוצות:
צסיפטא. ארגו: **לשיצנפאה.**
לשכנותיה: **דלא קא מנשי לה.** אינה
נשכמת מנצו: **שגרסה לטנורא.**
הסיקה את התנור: **חייצ עליה.** כלומר
נענש זה משום כל אלו: **נדה.** אע"פ
שדס כותית כדס צהמה מכל מקוס
מיואס וחילול לקדושת השס הוא:
שפתה. שהיא כשפתה אכלו צננסת
ישראל צצירה נקראת: **עודס כוכבים.**
לא תמתחן צס כי יסיר וגו' (כל
המסירות את הלצ צמסמעט.) ומיחו
לאו דלא תמתחן ליכא דאורייתא

דדרך חתנות משמע וצית דינו של
חשמונאי גזרו דלפרוש מיינה משום
כל הני: **א"א.** ולאו ממש דקדושין
לית להו ומיהו לא"א דמייא ומייצ
לפרוש הימנה שלא יא"א רגיל צאצת
איש: **אכל אישוס אין להס(ט).** שסתס
כותית מופקרת ואינה מייסדת
לצעלה ולא דמייא לא"א: **אמר רב**
חסדא. קנאי הצא לימלך צצית דין
צשעת מעשה אס יפגע צו אין מוריס
לו שלא נאמרה אלא למקנא מעעמו
ואינו נמלך: **ולא עוד אלא שאס פירש**
ומרי. מן האסא והרגו פנחס אחר
כן נהרג עליו שלא נאמרה הלכה דא
אלא געשע מעשה: **זמרי הוא**
שלומיאל: נשיא צצט. שמעון דחלקמן:
שמעון שני לצטן לוי שלישי לצטן:
צס יתרו מי הפטיה לך. משה קודס
מתן תורה נשא וכשמתנה מורה כולן
צני נח היו וכנסו כללל מצות והיא
עמיה גאריס רביס. **עראמר לו**
ונטעלמה ממנו רביס. שנאמר לו
כסעי הבעול כותית וכו': **אחי אבי**
אצא. היינו משה שהיה אחי אבי
אצויה אהרן: **פרוונקא.** שליח: **שמואל**
אמר מאי וירא ראה שאין חכמה.
כלומר נזכר פסוק אין חכמה ואין
תבונה נגד ה' שכל מקוס שיש חילול
השס אין חולקין כבוד לרב לפיכך
הורה פנחס הלכה צמני רצו ולא
המתין ליעול רשות מנשה שלא יראו
הרואיס וילמדו להמיר את כותית:
ויקס ויקח. מכלל דעד השתא לאו
צידו הוה: **העדס.** סנהדרין שהיו
יוצבים ודינין כדכתיב קח את כל ראשי
ואמרי' צצר' ד' (לעיל לה.) חלק להס
צתי דינין לדונס דיני נפשות על עון
פעור: **שלף שגנה.** שלף הצרול צצראש
הען של רומח: **אונקלי.** מלצווס:
נשען

כולם בבכיה והיינו דכתיב (יהומה בוכים פתח אהל מועד וכתבי וירא פנחס בן אלעזר מה ראה אמר רב (ראה
מעשה ונזכר הלכה אמר לו אחי אבי אבא לא כך לימדתי ברדתך מהר סיני (הבועל את כותית קנאין
פוגעין בו אמר לו (קריינא דאיגרתא איהו ליהוי פרוונקא ושמואל אמר ראה (שאין (חכמה ואין תבונה ואין
עצה נגד ה' (כל מקום שיש חילול השם אין חולקין כבוד לרב ר' יצחק אמר ר"א ראה שבא מלאך והשחית בעם
ויקם מתוך העדה ויקח רומח בידו מיכן שאין נכנסין בכלי זיין לבית המדרש שלף שגנה והניחה באונקלו והיה
נשען

(א) ז"ל תהיה קדשה מבנות
ישראל וי"א צשלמלתו,
(ב) נכ"א: הגויה (ג) ז"ל
מהלכה (ד) שבת נה: ש"ס,
(ה) לקמן קד. ע"ש (ו) ע"ז
לו: (ז) ע"ז מוס' ע"ז לו:
ד"ה משום (ח) חולקין יג:
(ט) פסחים סו: (י) לעיל
פ"א: ע"ז לו: (יא) צ"מ פג:
לקמן לו: (יב) משלי כ"א ועי'
פירש"י דהכא ד"ה שמואל
אמר כ"י נזכר פסוק אין
חכמה וכו' ועי' שבתס
לומר כן הצא כמ"ס מוס'
גיטין סח. ד"ה ומכיו זנות
כו"א: (ט) עירובין סג.
שבעות לו: (י) ברכות יט: א'
(י) ע"ז לקמן קד. (יא)
(יב) דברים ז: (יג) עקדוין
ספ"א: (יד) צ"ל גויה,
(טו) דף ט: (טז)

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אכל אצות.
י"ב ע"י ע"ז בפרק ד'
מימות טול ע"ז י"ב
צמוסת:

מוסף רש"י

ער בחכמים. מריף להצין
ולרבות צין החכמים.
דלמרינן צערוצין (נג).
אהרנית ערנית (שבת נה).
חייבי משרוס משום א"א.
גזרו עליהן משום נדה
דקנא, ואע"ג דעבידת
סוכבים לין דמת ממנא
מן התורה, שתי היא
ככהמה, תמיס גזרו עליה,
ומשום שפתה, ומשום
עובדת סוכבים אכלו
מתחנן זה דרך אצות,
ומשום שמת איש, ודעולת
בעל טס לכן לצני נח. דמרי
והיא צעולת בעל, וישראל
הרגיל צכך והואיל וצא עליה
צנתה אחי למנעל מני נדה
ישראלית ואחי למינסב
שפתה ועבר משום לא יהיה
קדש ואחי ומנפכה לעבידת
סוכבים ועצר אלא תמתחן
ואחי למינעל אשת איש
ישראל (ע"ז לו). היא חייב
לאו דוקא אלא אסורי, דלאו
מדאורייתא אלא מדרבנן
(שבת פא).
משום
שגג"ז. נדה שפתה עובדת
סוכבים וזנה, שאס כהן הוא
יש כהן משום לאו דוניה,
ולא לאו ממש אלא גזירה
משום וזנה ישראלית
שנעלה לאסור לה (סו).
קריינא דאיגרתא. משל
הוא (ב"מ פג). שאין
הכמה וגו' נגד ה'. אין
הכמה תשובה נגד ה' אין
(בבבכות יט: שבועות לו) אין
מורה חכמה וכבוד ומנוה
ויען שמדת כנגד חילול
השס (שד"ח טו).